

Je to v řeči jejího těla: to trhnutí, okamžik zvířecího napětí. Ten kategorický odhad v jejích očích. A co teprve když si uvědomí, že muž má na sobě oblek a v ruce pověření.

Zůstává přesně tam, kde je. „Slečno Lewisová, jmenuji se Edmund Cooper. Pracuji pro vládu. Rád bych s vámi mluvil, jestli mohu. Někde na veřejnosti, pokud si to přejete.“

Nevadí, že jeho slova zní nacvičeně. Mluvit formálně a zdvořile je v pořádku. Emma okamžik počká a pak si vezme vizitku, kterou muž drží v ruce. Cooperovi to připomene krmení jelenů z matčiny verandy v Nové Anglii.

„Vy pracujete pro vládu?“ Ještě se po běhu potí, ale dýchání už má pod kontrolou. Podívá se na vizitku, pak na něj. „Tady stojí, že jste federální agent.“

„Přesně tak. Pracuji pro Federální úřad pro vyšetřování.“

Dívka jednou pomalu mrkne. „Já ale nemám žádný další informace o Huxtonově případu. Řekla jsem policii všechno, co jsem věděla –“

„Ne, ne,“ vyhrkne Cooper. „Slečno Lewisová, tato schůzka se netýká toho případu. Tohle s tím nesouvisí. Mohli bychom si někde sednout a promluvit si?“

Váhá, nicméně poté povolí. „Jistě. Tady je to dobrý, myslím.“

Nasměruje ho k piknikovému stolu na travnatém prostranství vedle přístřešku na vybavení. Pěkné a veřejné, ale s dostatečným odstupem pro soukromí. Svítí sem však slunce a on se v saku trochu potí.

Emma má kolem krku přehozený ručník a na stole po pravici láhev. Tmavé strniště na její hlavě připomíná jemné peří. Vlastně jí to sluší. Vypadá kompaktně, vyrovnaně. Divoce. Cooper si sedá ke stolu naproti ní, aby jí poskytl prostor.

„Děkuji, že se mnou mluvíte. Rád vás poznávám.“

Na to nereaguje. „Přiletěl jste z Virginie?“

„Ne, přijel jsem autem.“

„To je dlouhá cesta.“

„Ano, je. Vy studujete psychologii tady na OSU, je to tak? Doufáte, že se budete specializovat na dětskou psychologii? Váš profesor říkal, že vás inspirovala pozitivní zkušenost s vynikajícím terapeutem –“

„Ano.“ Zakloní hlavu, nechá si slunce dopadnout na tvář.

„Pane Coopere, proč jste za mnou přišel?“

Je čas to vybalit. „Slečno Lewisová, slyšela jste někdy o sekci FBI pro behaviorální vědu?“

„Jo.“ Její pohled je přímý. „Dělají psychologický vyšetření – profily. Udělali profil Huxtona.“

„Ano, pomáháme právě u takových případů. U násilných trestných činů. Behaviorální věda je mladá oblast – na aktivních případech pracujeme teprve necelých deset let. Ale zdá se, že patříme k sekcím, které přinášejí výsledky.“

„Chytáte vrahy.“

Je rychlá. Věděl, že je rychlá. „Podíváme se na důkazy a informace, které máme, a snažíme se přijít na vzorec chování. Jakmile máme vzorec, umožňuje nám to zúžit podezření, dokonce předvídat, co by pachatel mohl udělat příště. Pomáhá nám to rychleji je najít.“

„Fajn.“

Změnu v jejím výrazu pochopí okamžitě.

„Není to stoprocentně přesné, slečno Lewisová. Nic není přesné. Děláme, co můžeme. Ale naše úspěšnost je obecně vysoká.“ *Ovšem ne u Huxtona. Huxton byl pěkný průšvih.* Cooper to před ní nesmí ventilovat, to by věci zrovna nepomohlo. „Důvod, proč jsme úspěšní, je ten, že děláme něco jako domácí úkoly. Chodíme do věznic a ústavů a děláme rozhovory s vězni. Je to něco jako výzkumný projekt. Informace, které